

Така отсѣче Кара Илия и съ смразяющъ погледъ изпрати майка си и невѣстата си въ село.....

Прѣзъ нощта на сжщия този день, въ който се бѣ извършило горното събитие въ Беровскитѣ нива и гора, — прѣзъ тази нощъ, въ сърдцето на Стамболъ — срѣдъ омаята на плѣзналия се полумѣсець надъ минарета и сараи, надъ тайнственнитѣ хареми и бездѣннитѣ води — срѣдъ Цариградъ, въ единъ отъ хапанетата, другаритѣ юнаци: Цеко и Стоименъ войводи, Петре Таската и Драгой Кърстевъ — всички отъ Малешевско — вършеха своето. Тѣ бѣха скроили да избѣгатъ. Цеко войвода бѣ хванатъ въ самия Цариградъ, кждѣто бѣше прѣзъ зимата дошълъ да работи и да се крие, ала въ една кръчма го бѣ ядосалъ единъ самохвалко Гъркъ, та го уби и мислѣше, че съ право го е убилъ; Стоимена пъкъ бѣха хванали въ Смирна, като го мислѣха за участникъ въ едно скорошно убийство въ Цариградъ, за което той нито бѣше чувалъ дори, защото прѣзъ цѣлото лѣто въ Бигла бѣше разкарвалъ едно бейско чадо, само за да отърве отъ харема на баща му — бей една отведена и насила потурчена своя съседка — Пехчевка; а Петре Таската и Драгой бѣха арестувани тъкмо, когато се качиха на лодка, за да се прѣхвърлятъ на руски параходъ, че да бѣгатъ въ Ромжния, кждѣто ги викаха. Че сега тѣ всички трѣбваше да бѣгатъ, — това отсамо себе се разбираше. Но искаше се врѣме и искаше се усилено на читирма души, за да се пробие дебелія — непробитъ отъ дълги столѣтия — камененъ темелъ на хапането. Тази нощъ той вече бѣше пробитъ и оставаше имъ само едно зло: трѣбваше да се разбие прангата на Цѣка войвода, за да не дрѣнчи. Вжтрѣ въ хапането това не можеше да стане, защото не можиха отъ нийдѣ да си набавятъ пила. Тогасъ Таската — два метра високъ на бой единъ метъръ широкъ въ плѣщитѣ, съ педа широка и двѣ педи дълга черна брада планинецъ — отрѣза, че ще носи на гърбъ кжсичкия, сухия и свитичкъ Цѣко